

va poder retornar sense mésconseqüències després haver-li estat sobreseguda la causa que se li havia instruït.

El 15 de febrer de 1871 es constituïa la Diputació Provincial, integrada per 15 representants carlistes, 11 republicans i 3 governamentals. Albert, que aleshores tenia vint-i-set anys, en fou elegit diputat pel districte de Girona dins la minoria republicana. Formà part de la Comissió Permanent, essent-ne un dels seus dos secretaris. L'estiu d'aquell mateix any era elegit vicepresident de l'organisme provincial.

La popularitat i estima que despertà a la comarca propiciaren que fos proposat pels seus companys com a candidat a Corts, però refusà l'ofertament. El 1881, els partidaris de Lluís Albert obtingueren la majoria a les eleccions locals del mes de juliol i entrà al consistori escalenc com a regidor. Fou reelegit alcalde el farmacèutic progressista Joan Martí Arbusí, que també ho havia estat durant el bienni anterior (1879-1881). De resultes de les següents eleccions municipals, celebrades l'1 de juliol de 1883, Albert ocupà l'alcaldia escalenca.

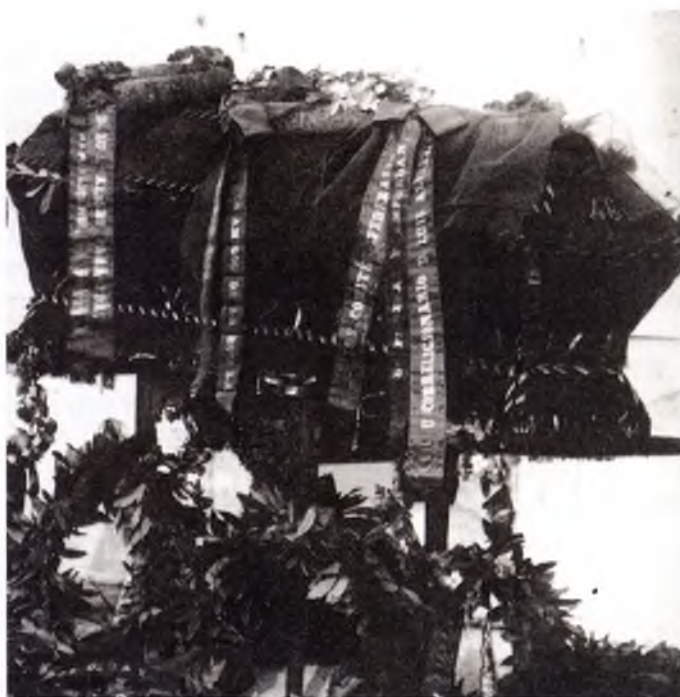
El mes de setembre de l'any següent fou novament elegit diputat provincial, aquesta vegada en representació del districte de la Bisbal. Donada la incompatibilitat legal que existia en aquells moments entre ambdós càrrecs –diputat i alcalde– renuncià a l'alcaldia el mes de novembre. Romandria a la Diputació fins la seva mort. A l'alcaldia el substituï el company de partit Pere Ramos Donjó. Durant aquest període de diputat provincial arribà a ser vicepresident i president de les Comissions provincials de Sanitat i Beneficència i d'Hisenda. A partir de 1886 coincidí a la corporació provincial amb un altre escalenc, Ramon Oliveras Brugués (1829-1906), casat amb Josefa Maranges de Diago i membre del Partit Constitucional.

El 4 de maig de 1888 va tenir lloc a la capital de l'Alt Empordà la festa de lliurament de guardons del Certamen Literari Científic de Figueres, convocat per les entitats Casino Menestral Figuerenc, Casino Figuerenc i l'Erato. Els organitzadors, *"informados por el espíritu liberal y progresivo de la época"*, elegiren com a reina de la festa la filla de Lluís Albert, Caterina, que aleshores tenia dinou anys. El premi més important, la flor natural, l'obtingué el poeta Apelles Mestres. Entre els premis n'hi havia un patrocinat pel propi Lluís Albert, consistent en un objecte

d'art a la *"poesia que millor canti el Lliure pensament"*. El jurat qualificador va declarar desert el premi.

Fidel a la seva ideologia, Albert també va destacar pels seus actes humanitaris, cívics i altruistes, no exempts sovint de risc, tot demostrant la valentia que el caracteritzava. Un bon amic i també líder republicà escalenc, Ramon Sentena Romañach (Roses, 1849-l'Escala, 1932), en dóna diversos exemples en l'article necrològic que sobre el biografiat publicà el 28 de febrer de 1890 al número 79 de *La Tomasa, setmanari català*. Sentena destaca, en primer lloc, la decidida actitud que mostrà Albert el dia que s'incendià el mas de l'horta propietat del farmacèutic Joan Martí Arbusí, exalcalde, amic i correligionari polític d'Albert. De resultes d'aquest incendi, ocorregut el 1888, se li diagnosticà una greu pulmonia que el deixà en un delicat estat de salut per sempre més i que a la fi seria la causa de la seva mort.

En segon lloc, Sentena també subratlla la seva valentia durant l'epidèmia colèrica de 1885 que causà 39 víctimes mortals, contrastant amb el pànic generalitzat que s'apoderà de la població. Segons Sentena, Albert amortallà personalment una de les primeres víctimes. Finalment, afirma que Lluís

Fèretre de Lluís Albert amb multitud de corones de flors i dedicatòries de correligionaris polítics. / Arxiu Lluís Albert Rivas.

Albert solia fer donacions econòmiques a les persones més pobres i humils del poble *"a quienes la miseria penetraba por sus puertas, por la limosna escondida que les hacía, para que con ella apagaran el hambre que sufrían"*². La seva vídua, seguint les indicacions d'Albert, repartí algunes de les seves propietats a fidels seguidors del seu marit. Pel que fa a l'epidèmia de còlera, el periòdic figuerenc *El Ampurdanés*, portaveu del Partit Republicà Democràtic Federal de l'Empordà, assegurava el següent el dia 9 d'agost de 1885:

"En La Escala ha hecho también su aparición el terrible huésped, produciéndose en aquel pueblo, según se nos ha dicho, un pánico tan espantoso que no había quien se atreviera a colocar en el ataúd la primera víctima del mal, habiendo tenido que ayudar en esa triste faena nuestro querido amigo el rico propietario de aquella población, hoy Diputado Provincial, D. Luís Albert". El seu traspàs es produí el 3 de febrer de 1890 a conseqüència d'una altra pulmonia. Comptava només amb quaranta-sis anys. Va morir envoltat dels seus familiars i del seu amic i referent polític Francesc Pi i Margall. L'enterrament es convertí en un esdeveniment multitudinari. S'hi aplegà tot el poble, com també moltes personalitats vingudes de fora, tant correligionaris polítics com contraris, la qual cosa obligà a